

EL MICALET GALÀCTIC

Enriqueta i els cocodrils

Martin Waddell

Dibuixos de Ferran Boscà

1. *Enriqueta s'ho munta bé*

—¡Enriqueta! —crijà la directora, mentre anava posant-se mortalment pàl·lida. A moltes persones els passava això mateix quan veien acostar-se Enriqueta, però ella no hi donava massa importància.

—Bon dia, senyoreta Roca —va dir, molt educada. I abans de parlar, es va traure mig xiclet de la boca i el va apegar en la seua cartera. Des-

prés, botant i jugant, va seguir passadís avall i va obrir la porta de la classe número 7.

—¡Oh, no! —gemegà la senyoreta Roca, i la llista de l'excursió al zoo li va caure de les mans.

Per assegurar-se que era realment Enriqueta i no alguna aparició maligna, la senyoreta Roca s'acostà, a poc a poc, a la porta de la classe número 7 i va guaitar per la finestra, amagada entre les cortines.

Enriqueta estava asseguda al seu pupitre i feia unes bufes enormes amb l'altre mig xiclet. Una de les bufes va esclatar i li va empastifar la cara.

—¡Aaaaaaah! —crijà la senyoreta Roca, i se'n va anar volant a la sala de professors.

—¿Què passa? —preguntà el senyor Tigre en veure entrar la directora.

Ella li ho va explicar. La senyoreta Pi es va fer blanca com un paper. La senyoreta Remolí es posà a tremolar. La senyoreta Llesca va sofrir

un dels seus atacs i es va tirar el café per damunt dels pantalons de tela escocesa. La senyoreta Peris va començar a mossegar-se el dit gros.

—No puc, no vull —crijà la senyoreta Martí, que era l'encarregada de portar al zoo la classe número 7—. ¡Vosté em va dir que ella no vindria, senyora directora! ¡I era mentida! ¡Vosté em va mentir!

—Bé, bé... Ara hem de conservar la calma —va dir, sense estar massa convençuda, la senyoreta Roca—. Al cap i a la fi, Enriqueta només és una criatura.

—¡Em negue a anar al zoo amb Enriqueta! —va dir la senyoreta Martí, desfeta en llàgrimes—. ¡No vull! Tinc certes responsabilitats familiars...

—A mi no m'importaria dur Enriqueta al zoo, si poguera deixar-la allí per sempre —va dir el senyor Tigre, filosòficament—. Però no crec que tinguen una gàbia prou forta per a tancar-la.

—Amb Enriqueta o sense Enriqueta —va dir la senyoreta Roca—, algú ha de portar al zoo la classe número 7.

—¡No, no, no, no, no, no! —digué la senyoreta Martí, mentre corria cap a la porta dels serveis.

—¡Vinga, col·legues! ¡Hem de ser valents! —els va animar la senyoreta Roca—. ¡Hem de fer honor a l'esperit de la nostra escola! ¿Qui s'ofereix voluntari per acompanyar al zoo la classe número 7?

No es va alçar ni una sola mà.

En això es va obrir la porta de la sala de professors i va aparéixer el senyor Bleda, tan menudet com sempre i calçat amb les seues botes de motorista.

—¡Bon dia a tots! —va dir alegrement.

El senyor Bleda era un professor substitut. Feia una setmana que havia arribat a l'escola per ocupar el lloc del senyor Garcia.

—Ah, senyor Bleda —digué la directora, amb una espurna maliciosa en els ulls—. Volia preguntar-li si seria tan amable de substituir la senyoreta Martí, que justament hui havia de portar al zoo la classe número 7.

—Naturalment, senyora directora —va dir el senyor Bleda.

Era calb, gras i alegre; li agradava el zoo i li agradaven els xiquets i no sabia res d'Enriqueta, que havia estat malalta de grip durant tota la setmana. Si haguera conegut Enriqueta, la seua resposta, amb tota seguretat, hauria estat ben diferent.

—Molt bé: aquest és l'esperit de la nostra escola —digué la senyoreta Roca, i se'n va anar al despatx a prendre, com solia dir, el seu gotet de tònic matinal.

El senyor Tigre va encaixar ben fort la mà del senyor Bleda i el va felicitar efusivament, però no li va dir per què.

—¿Qui ha sigut? —preguntà Enriqueta—.
¿Qui m'ha furtat el caragol groc?

No va contestar ningú.

Enriqueta adorava aquell caragol. Era el campió mundial de l'escola, però, ara, algú l'havia pispat.

—Crec que hauré de tocar la corfa a algú —va dir Enriqueta, que estava furiosa, mentre començava a arromangar-se les mànegues de la rebeca. Després es va traure el xiclet de la boca i li'l va donar a Antea, que era la seua millor amiga.

—Jo no he sigut —va dir Antea, que era menudeta, portava ulleres i, de tant en tant, creia en les fades.

—Ha sigut Marc —va dir Carles Verd.

—Jo no he sigut. Ha sigut Carles —va dir Marc, que s'havia amagat davall la seua taula.

Enriqueta, que feia cara de pocs amics, avançà decidida.

—¡Ell, ell! —deia Marc, desesperat.

—¡No, ell! —cridava Carles—. ¡Jo no he sigut!

—¡Jo no he sigut! —va dir Silvestre Docte—. I no pots pegar-me perquè porte ulleres.

I, de seguida, va buscar una posició més segura, darrere del seu pupitre i amb la cartera damunt del cap, per si de cas.

—¡Deixeu-me passar! —va bramar Enriqueta.

Els més menuts van desaparèixer. Tota la classe tremolava al pas d'Enriqueta.

¡CATACROC! ¡PATAPUM!

¡AAAAAAAAAAGGGGGGUGUHHHHH!

La porta de la classe es va obrir...

—Bon dia, classe número 7. Avui anirem a visitar el zoo —va dir el senyor Bleda, mentre observava la classe a través dels culs de got de les seues ulleres.

En això es va quedar parat i parpellejà: un xiquet estupefacte estava assegut dins de

la paperera i un altre estava penjat de la perxa de la senyoreta Martí.

—¿Qui ho ha fet? —sospirà el senyor Bleda.

—Per favor, senyor —va dir Silvestre Docte, alçant la mà amb totes les seues ganes—. Per favor, senyor. Senyor, per favor, ha sigut Enriqueta.

